

Υπόθεση C-374/22

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

8 Ιουνίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Conseil d'État (Βέλγιο)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

18 Μαΐου 2022

Αναιρεσείων:

XXX

Αναιρεσίβλητος:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ)**

XIe CHAMBRE (11η ΣΥΝΘΕΣΗ)

ΑΠΟΦΑΣΗ

αριθ. 253.779 της 18ης Μαΐου 2022

[παραλειπόμενα]

Διάδικοι:

XXX,

[παραλειπόμενα]

κατά

Commissaire général

aux réfugiés et aux apatrides

(Γενικού Επιτρόπου για τους

Πρόσφυγες και τους Απάτριδες,

Βέλγιο)

I. Αντικείμενο της δίκης

1. Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 25 Μαΐου 2020, ο XXX ζητεί την αναίρεση της απόφασης αριθ. 235.262 που εξέδωσε στις 17 Απριλίου 2020 [παραλειπόμενα] το Conseil du contentieux des étrangers [συμβούλιο επίλυσης ενδίκων διαφορών επί υποθέσεων αλλοδαπών, Βέλγιο, στο εξής: CCE].

II. [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] [διαδικασία]

III. Κρίσιμα πραγματικά περιστατικά για την εξέταση της υπόθεσης

Ο αναιρεσείων δηλώνει ότι έχει την ιθαγένεια της Γουινέας. Μετέβη στο Βέλγιο στις 7 Νοεμβρίου 2007.

Η πρώτη αίτηση διεθνούς προστασίας που υπέβαλε ο αναιρεσείων απορρίφθηκε.

Εν συνεχεία, ο αναιρεσείων υπέβαλε δύο ακόμη αιτήσεις διεθνούς προστασίας, τις οποίες ο αναιρεσίβλητος αρνήθηκε να εξετάσει.

Στις 29 Ιανουαρίου 2019 ο αναιρεσείων υπέβαλε την τέταρτη αίτηση διεθνούς προστασίας. Προς στήριξη αυτής, ο αναιρεσείων υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι είναι πατέρας δύο τέκνων που γεννήθηκαν στο Βέλγιο, όπου τους χορηγήθηκε το καθεστώς πρόσφυγα, όπως και στη μητέρα τους.

Στις 2 Οκτωβρίου 2019 ο αναιρεσίβλητος έκρινε απαράδεκτη την εν λόγω τέταρτη αίτηση.

Στις 15 Οκτωβρίου 2019 ο αναιρεσείων άσκησε προσφυγή κατά της από 2 Οκτωβρίου 2019 αποφάσεως.

Στις 17 Απριλίου 2020 το [CCE] απέρριψε την προσφυγή με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

IV. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως

Ο αναιρεσείων αντλεί τον πρώτο λόγο αναιρέσεως από παράβαση «των άρθρων 39/65 και 48/3 του loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers [νόμου, της 15ης Δεκεμβρίου 1980, περί της εισόδου των αλλοδαπών στην εθνική επικράτεια, της διαμονής, της εγκατάστασης και της απομάκρυνσή τους, στο εξής: νόμος της 15ης Δεκεμβρίου 1980 ή νόμος περί αλλοδαπών]: του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011] σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους

πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας [ΕΕ 2011, L 337, σ. 9]· του άρθρου 288 [ΣΛΕΕ] [παραλειπόμενα]».

IV.1. [παραλειπόμενα] [άνευ σημασίας για τα προδικαστικά ερωτήματα]

IV.2. Δεύτερο σκέλος

A. Επιχειρήματα των διαδίκων

Ο αναιρεσείων εκθέτει ότι «[...] το άρθρο [23, παράγραφος 2,] της οδηγίας 2011/95 περιέχει, για τα κράτη μέλη, υποχρέωση αποτελέσματος να διαμορφώσουν το εθνικό δίκαιό τους κατά τρόπο ώστε τα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου [διεθνούς προστασίας] να μπορούν να αιτηθούν τα ευεργετήματα [που απαριθμούνται] στα άρθρα 24 έως 35», ότι «[...] το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] δεν έχει, όμως, μεταφερθεί [...] [στο] βελγικό δίκαιο προς όφελος, μεταξύ άλλων, των γονέων (όπως ο αναιρεσείων) ανηλίκου που έχει αναγνωριστεί ως πρόσφυγας», ότι «[...] το άρθρο 10 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 θεσπίζει [παραλειπόμενα] δικαίωμα οικογενειακής επανένωσης προς όφελος ορισμένων μελών της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας, εφόσον πληρούν τις προβλεπόμενες από τον νόμο προϋποθέσεις [...]», ότι «αφενός, η έννοια του μέλους της οικογένειας κατά το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95 είναι ευρύτερη από την έννοια των μελών της οικογένειας στο άρθρο 10 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980», ότι «ενδεικτικώς, το άρθρο 10, παράγραφος 1, σημείο 7, του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 αναγνωρίζει το δικαίωμα οικογενειακής επανένωσης του πατέρα ενός αλλοδαπού στον οποίο χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα εφόσον ο εν λόγω αλλοδαπός είναι αλλοδαπός ασυνόδευτος ανήλικος», ότι «εάν το παιδί συνοδεύεται, όπως στην περίπτωση της θυγατέρας του αναιρεσειόντος, δεν θεμελιώνεται κανένα δικαίωμα οικογενειακής επανένωσης», ότι «αφετέρου, τα άρθρα 10 και 12bis του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 καθορίζουν τις προϋποθέσεις (προϋποθέσεις παραδεκτού και ουσιαστικές προϋποθέσεις) της οικογενειακής επανένωσης και, επομένως, το δικαίωμα στην οικογενειακή ζωή δεν αναγνωρίζεται αυτομάτως στους πρόσφυγες», ότι «από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το άρθρο 10 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 δεν συνιστά πλήρη μεταφορά του άρθρου 23 της οδηγίας 2011/95 στην εθνική έννομη τάξη», ότι «το άρθρο 9bis του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 επίσης δεν συνιστά μεταφορά του εν λόγω άρθρου», ότι «το συγκεκριμένο άρθρο αφορά το επιτρεπτό της διαμονής (και όχι τη χορήγηση άδειας διαμονής), συνοδεύεται δε από ίδιες προϋποθέσεις παραδεκτού και ίδιες ουσιαστικές προϋποθέσεις, οι οποίες δεν παρέχουν στο μέλος της οικογένειας τη δυνατότητα να τύχει των προμνησθέντων ευεργετημάτων», ότι «[...] [παραλειπόμενα], μη πλήρης μεταφορά στην εθνική έννομη τάξη του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] αρκεί για τη δημιουργία δικαιώματος στη χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας», ότι «[...] το εθνικό δίκαιο πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπο σύμφωνο προς το άρθρο [23, παράγραφος 2] της οδηγίας [2011/95], προκειμένου να διασφαλιστεί η πρακτική αποτελεσματικότητά του,

κατά την προμνησθείσα νομολογία», ότι «[...] ο σκοπός που επιδιώκεται με το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] είναι η διατήρηση της οικογενειακής ενότητας του πρόσφυγα», ότι «ο εν λόγω σκοπός διακηρύσσεται στις [παραλειπόμενα] αιτιολογικές σκέψεις [16 και 18] της οδηγίας [...]», ότι «ο Βέλγος νομοθέτης δεν θέσπισε ειδικό καθεστώς, το οποίο να μεταφέρει ειδικώς το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95 στο εθνικό δίκαιο, ώστε τα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας να μπορούν να αιτηθούν τα ευεργετήματα που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας 2011/95», ότι «επομένως, στο πλαίσιο αυτό, το εθνικό δικαστήριο πρέπει να ερμηνεύσει το κοινό νομικό καθεστώς διεθνούς προστασίας, ήτοι το άρθρο 48/3 του νόμου, υπό το πρίσμα του άρθρου 23 της οδηγίας 2011/95, προκειμένου να διασφαλιστεί η πρακτική αποτελεσματικότητα της εν λόγω διάταξης», ότι «η χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας [στα] μέλη της οικογένειας δικαιούχου τέτοιας προστασίας είναι ο μόνος μηχανισμός ο οποίος καθιστά δυνατή [παραλειπόμενα] τη διατήρηση της οικογενειακής ενότητας και παρέχει στα μέλη της οικογένειας τη δυνατότητα να αιτηθούν τα ευεργετήματα που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35», ότι «[παραλειπόμενα] τα εν λόγω ευεργετήματα συνδέονται με το καθεστώς πρόσφυγα ή διεθνούς προστασίας και ομαδοποιούνται υπό τον τίτλο “περιεχόμενο της διεθνούς προστασίας”», ότι «για παράδειγμα, το άρθρο 24 της οδηγίας επιβάλλει στο κράτος μέλος να χορηγεί άδεια διαμονής “το συντομότερο δυνατόν μετά τη χορήγηση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας”», ότι «το άρθρο 25 προβλέπει ότι το κράτος μέλος χορηγεί [...] στους δικαιούχους του καθεστώτος πρόσφυγα ταξιδιωτικά έγγραφα σύμφωνα με το υπόδειγμα που περιέχεται στο παράρτημα της σύμβασης της Γενεύης, ούτως ώστε να μπορούν να ταξιδεύσουν στο εξωτερικό, εκτός αν το αντίθετο υπαγορεύεται από επιτακτικούς λόγους εθνικής ασφάλειας ή δημόσιας τάξης», ότι «το τελευταίο αυτό ευεργετήριο παρέχεται, άλλωστε, μόνο στους δικαιούχους διεθνούς προστασίας», ότι «[...] [παραλειπόμενα] η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση [, κατά την οποία] “το ενδεχόμενο η μεταφορά του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] στην εθνική έννομη τάξη να είναι πλημμελής, ακόμη και αν θεωρηθεί αληθές, δεν αρκεί για τη δημιουργία δικαιώματος στη χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας [για τα] μέλη της οικογένειας δικαιούχου τέτοιας προστασίας”, [παραλειπόμενα] θίγει [παραλειπόμενα] την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 23 της οδηγίας 2011/95, καθώς και του άρθρου 288 [ΣΛΕΕ]», [παραλειπόμενα], ότι «ελλείπει πλήρους μεταφοράς του άρθρου 23 της οδηγίας στην εθνική έννομη τάξη, το άρθρο 48/3 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπο που συνάδει προς το άρθρο 23 της οδηγίας προκειμένου να τηρείται το άρθρο 288 της Συνθήκης», ότι «εάν το εθνικό δίκαιο δεν έχει διαμορφωθεί κατά τρόπο ώστε τα μέλη της οικογένειας πρόσφυγα να μπορούν να αιτηθούν τα ευεργετήματα [που απαριθμούνται] στο άρθρο 23, οι δικαστικές αρχές οφείλουν να λάβουν κάθε αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη του αποτελέσματος το οποίο προβλέπεται από την οδηγία», ότι «ο μόνος τρόπος επίτευξης του εν λόγω αποτελέσματος, ήτοι διατήρησης της οικογενειακής ενότητας παιδιού πρόσφυγα με παράλληλη παροχή στον πατέρα του της δυνατότητας να αιτηθεί ορισμένα ευεργετήματα περιλαμβανομένης της χορήγησης ταξιδιωτικού εγγράφου, είναι η

χορήγηση στον πατέρα παράγωγης διεθνούς προστασίας», [παραλειπόμενα]. [επαναλήψεις ή παρατηρήσεις άνευ σημασίας]

Με το υπόμνημα αντικρούσεως, ο αναιρεσίβλητος εκθέτει ότι «[παραλειπόμενα] [ο αναιρεσείων] δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους το CCE δεν μπορούσε να διαπιστώσει νομίμως, βάσει της νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ότι το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] δεν αφορά τη χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας αλλά μόνο την παροχή ευεργετημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της εν λόγω οδηγίας», ότι «μολονότι υποστηρίζει ότι πλημμελής μεταφορά του άρθρου 23 στην εθνική έννομη τάξη αρκεί για τη δημιουργία δικαιώματος στη χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας, ο αναιρεσείων δεν προβάλλει κανένα σχετικό επιχείρημα για να αποδείξει ότι η εν λόγω διάταξη αφορά τη χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας στα μέλη της οικογένειας δικαιούχου διεθνούς προστασίας και όχι τη χορήγηση μόνο των ευεργετημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας [2011/95]», ότι «το άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας επιτρέπει σε κράτος μέλος να προβλέπει, [μέσω] “ευνοϊκότερης διάταξης”, την επέκταση της χορήγησης διεθνούς προστασίας σε μέλος της οικογένειας», ότι «η εν λόγω δυνατότητα δεν αρκεί για τη δημιουργία δικαιώματος το οποίο μπορούν να ασκήσουν φυσικά πρόσωπα, αφ’ ης στιγμής το κράτος δεν έκανε χρήση της εν λόγω [ευχέρειας]», ότι «το Βέλγιο δεν θέσπισε ευνοϊκότερες διατάξεις [παραλειπόμενα]», ότι «αν ο αναιρεσείων θεωρεί ότι το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] δεν μεταφέρθηκε δεόντως στο βελγικό δίκαιο, η προβολή των επιχειρημάτων του επ’ αυτού ενώπιον του CCE είναι αλυσιτελής καθόσον, εν πάση περιπτώσει, το CCE δεν είναι αρμόδιο για να αποφανθεί σχετικά με τη χορήγηση ή μη των ευεργετημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της εν λόγω οδηγίας και τούτο ανεξαρτήτως της πλήρους ή μη μεταφοράς του άρθρου 23 στο εθνικό δίκαιο», ότι «τα επιχειρήματα που αντλούνται από την υπεροχή του δικαίου της Ένωσης και τις αρχές ερμηνείας δεν μπορούν να προσδώσουν στο CCE αρμοδιότητες τις οποίες δεν έχει», ότι «το CCE αποφάσισε νομίμως ότι η συνεκτίμηση του μείζονος συμφέροντος του παιδιού και του σεβασμού της οικογενειακής ζωής του αναιρεσείοντος δεν καθιστούσε, εν πάση περιπτώσει, δυνατό να κατοχυρωθεί δικαίωμα μέλους της οικογένειας δικαιούχου διεθνούς προστασίας να του χορηγηθεί το ίδιο καθεστώς με εκείνο του δικαιούχου διεθνούς προστασίας [...]».

Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι «ο αναιρεσίβλητος προτείνει μια προσέγγιση του άρθρου 23 της οδηγίας η οποία στερεί από τη διάταξη κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα και κάθε αποτέλεσμα», ότι «αντικείμενο της συζητήσεως δεν αποτελεί η άμεση εφαρμογή του άρθρου 23 της οδηγίας (και, επομένως, το άμεσο όφελος των ευρωπαϊκών διατάξεων που δεν μεταφέρθηκαν στο βελγικό δίκαιο), αλλά η σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης ερμηνεία του εθνικού δικαίου λαμβανομένου υπόψη του εν λόγω άρθρου 23, προκειμένου να διασφαλιστεί η πρακτική αποτελεσματικότητά του», ότι «η παραπομπή του αναιρεσείοντος σε πλήθος θεσμικών και δικαιοδοτικών οργάνων προκειμένου να ασκήσει ατομικώς τα δικαιώματα που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας [2011/95], τα οποία ο Ευρωπαίος νομοθέτης χαρακτηρίζει

“περιεχόμενο της διεθνούς προστασίας”, στερεί από το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95 την πρακτική αποτελεσματικότητά της και αναμφίβολα δεν εξυπηρετεί τον σκοπό της οδηγίας (περιλαμβανομένων της διατήρησης της οικογενειακής ενότητας του πρόσφυγα και της συνεκτίμησης του μείζονος συμφέροντος του παιδιού)», ότι «η πλημμελής μεταφορά του άρθρου 23 στην εθνική έννομη τάξη έχει ως αποτέλεσμα ο ανήλικος πρόσφυγας να περιέρχεται σε κατάσταση ανασφάλειας εάν ο γονέας του δεν διαθέτει καθεστώς το οποίο του εξασφαλίζει τα ευεργετήματα [που απαριθμούνται] στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας (περιλαμβανομένων του δικαιώματος σε άδεια διαμονής, αλλά και της πρόσβασης σε απασχόληση, εκπαίδευση, ιατρική περίθαλψη, κατάλυμα κ.λπ.)», ότι «όσον αφορά την αρμοδιότητα του CEE, το άρθρο 39/2 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 ορίζει ότι το CEE μπορεί να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση», ότι «είναι, επομένως, καθ’ όλα αρμόδιο να χορηγήσει στον αναιρεσιόντα το καθεστώς πρόσφυγα που αυτός αιτήθηκε», ότι «εξάλλου, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, οφείλει να ερμηνεύει το εσωτερικό δίκαιο “κατά το μέτρο του δυνατού με γνώμονα το γράμμα και τον σκοπό της επίμαχης οδηγίας, προκειμένου να επιτυγχάνεται το αποτέλεσμα που επιδιώκεται με την οδηγία αυτή και, κατά συνέπεια, να συμμορφώνεται προς το άρθρο 288, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ”», ότι «το Δικαστήριο [παραλειπόμενα] [έχει διευκρινίσει] ότι η απαίτηση ερμηνείας του εθνικού δικαίου σύμφωνης με το δίκαιο της Ένωσης είναι, στην πραγματικότητα, εγγενής στο σύστημα της Συνθήκης ΛΕΕ καθόσον παρέχει στα εθνικά δικαστήρια τη δυνατότητα να διασφαλίζουν, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους, την πλήρη αποτελεσματικότητα του δικαίου της Ένωσης», ότι «η χορήγηση παράγωγου καθεστώτος πρόσφυγα είναι, εξάλλου, πλήρως συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης (απόφαση [της 4ης Οκτωβρίου 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801])», ότι «ο αναιρεσιών εκφράζει τη λύπη του για το γεγονός ότι το μείζον συμφέρον του παιδιού και η αποτελεσματικότητα του καθεστώτος πρόσφυγα του ανηλικού εξετάζονται, εκ νέου, ακροθιγώς μόνο (από τον αναιρεσιβλήτο και το CCE), χωρίς να αποδίδεται πρωταρχική σημασία στο εν λόγω μείζον συμφέρον», ότι «ο αναιρεσιών [...] εμμένει στη σημασία των προτεινόμενων προδικαστικών ερωτημάτων», ότι «τα εν λόγω προδικαστικά ερωτήματα είναι, στην πραγματικότητα, διαφορετικά από εκείνα επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση Ahmedbekova». [επαναλήψεις ή παρατηρήσεις άνευ σημασίας]

Οι διάδικοι ερωτήθηκαν κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] στην περίπτωση του αναιρεσιόντος, δεδομένου ότι από το άρθρο 2, [στοιχείο ι’], της ίδιας οδηγίας προκύπτει ότι η [εν λόγω] οδηγία αφορά τα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας [παραλειπόμενα] [παραλειπόμενα]/[παραλειπόμενα] «εφόσον η οικογένεια υπήρχε ήδη στη χώρα καταγωγής» και ότι από τις επεξηγήσεις του αναιρεσιόντος προκύπτει ότι η οικογένειά του δεν υπήρχε στη χώρα καταγωγής αλλά δημιουργήθηκε στο Βέλγιο, δεδομένου ότι εκεί γεννήθηκαν τα τέκνα του.

Ο αναιρεσιών υποστήριξε κατ’ ουσίαν ότι η οικογένειά του δεν υπήρχε στη χώρα καταγωγής, ότι δεν εμπίπτει στο καθ’ ύλην πεδίο εφαρμογής, υπό τη στενή

έννοια, της οδηγίας [2011/95], ότι προέβαλε εντούτοις περιστάσεις εξάρτησης των τέκνων του από τον ίδιο, ότι το μείζον συμφέρον των τέκνων του απαιτεί να μπορεί να τύχει διεθνούς προστασίας, ότι είναι αναγκαίο να διευρυνθεί η έννοια των μελών της οικογένειας κατά τα προβλεπόμενα στην οδηγία [2011/95], σε συμφωνία με τις αιτιολογικές σκέψεις 18, 19 και 38 αυτής, προκειμένου να ληφθούν υπόψη το μείζον συμφέρον των τέκνων και οι περιστάσεις εξάρτησης. [παραλειπόμενα]

Ο αναιρεσίβλητος υποστήριξε κατ' ουσίαν ότι η ερμηνεία του άρθρου 2, [στοιχείο] ι', σε συνδυασμό με το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] καταλήγει σε αποκλεισμό, από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 23, των μελών οικογένειας η οποία [δεν υπήρχε] στη χώρα καταγωγής, ότι η ερμηνεία των αιτιολογικών σκέψεων 18, 19 και 38 δεν [μπορεί] να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό, ότι, ακόμη και διευρυμένη, η έννοια του μέλους της οικογένειας προϋποθέτει ότι η οικογένεια [είχε] δημιουργηθεί στη χώρα καταγωγής, ότι κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει εν προκειμένω, ότι, μολονότι οι αιτιολογικές σκέψεις 18, 19 και 38 επιβάλλουν να ληφθεί υπόψη το μείζον συμφέρον του παιδιού, το στοιχείο αυτό προορίζεται να κατευθύνει τα κράτη μέλη στην ερμηνεία της οδηγίας, πλην όμως δεν θα μπορούσε να οδηγήσει σε παράβαση του σαφούς γράμματος του άρθρου 2, [στοιχείο] ι', ούτε να δικαιολογήσει την εφαρμογή του άρθρου 23.

B. Εκτίμηση

[παραλειπόμενα] [στοιχεία άνευ σημασίας]

Το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] έχει ως εξής:

- «1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν για τη διατήρηση της οικογενειακής ενότητας.
2. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε τα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας που δεν πληρούν ατομικά τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση της προστασίας αυτής να δικαιούνται να αιτηθούν τα ευεργετήματα των άρθρων 24 έως 35, σύμφωνα με τις εθνικές διαδικασίες και εφόσον αυτό συμβιβάζεται με το προσωπικό νομικό καθεστώς του μέλους της οικογένειας. [...]

[παραλειπόμενα]» [στοιχεία άνευ σημασίας].

Τα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας ορίζονται στο άρθρο 2, [στοιχείο] ι', της προμνησθείσας οδηγίας, κατά το οποίο:

«νοούνται ως [...] “μέλη της οικογένειας”, εφόσον η οικογένεια υπήρχε ήδη στη χώρα καταγωγής, τα ακόλουθα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας τα οποία ευρίσκονται στο ίδιο κράτος μέλος σε σχέση με την αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας:

- [παραλειπόμενα] [στοιχεία άνευ σημασίας]

- ο πατέρας, η μητέρα ή άλλος ενήλικος υπεύθυνος για τον δικαιούχο διεθνούς προστασίας βάσει νόμου ή της πρακτικής του οικείου κράτους μέλους, αν ο εν λόγω δικαιούχος είναι ανήλικος και άγαμος».

Ένα από τα ευεργετήματα που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35, των οποίων τη χορήγηση προβλέπει το άρθρο 23, [παράγραφος 2], είναι η άδεια διαμονής που προβλέπεται στο άρθρο 24 της οδηγίας [2011/95]. Ο αναιρεσίβλητος δεν αμφισβητεί ότι το βελγικό δίκαιο δεν προβλέπει δικαίωμα διαμονής για τον συγκεκριμένο αναιρεσειόντα, βάσει μεταφοράς της οδηγίας [2011/95] στην εθνική έννομη τάξη. Ο αναιρεσειών είναι πατέρας δύο ανήλικων τέκνων τα οποία γεννήθηκαν στο Βέλγιο όπου τους χορηγήθηκε το καθεστώς πρόσφυγα. [Επομένως,] η οικογένεια δημιουργήθηκε στο Βέλγιο και δεν υπήρχε ήδη στη χώρα καταγωγής.

Το άρθρο 10, παράγραφος 1, εδάφιο 1, σημείο 7, του νόμου [της 15ης Δεκεμβρίου 1980] προβλέπει δικαίωμα διαμονής για «τον πατέρα και τη μητέρα αλλοδαπού στον οποίο χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα κατά την έννοια του άρθρου 48/3 ή ο οποίος είναι δικαιούχος επικουρικής προστασίας, οι οποίοι έρχονται να ζήσουν μαζί του, εφόσον ο εν λόγω αλλοδαπός είναι ηλικίας κάτω των δεκαοκτώ ετών και εισήλθε στο Βασίλειο του Βελγίου χωρίς να συνοδεύεται από ενήλικο αλλοδαπό υπεύθυνο για αυτόν βάσει νόμου και χωρίς τέτοιο πρόσωπο να αναλάβει στην πράξη τη φροντίδα του εκ των υστέρων ή αφέθηκε μόνος μετά την είσοδό του στο Βασίλειο του Βελγίου». Η διάταξη αυτή δεν έχει εφαρμογή στον αναιρεσειόντα δεδομένου ότι τα ανήλικα τέκνα του δεν εισήλθαν στο Βέλγιο χωρίς να συνοδεύονται από ενήλικο αλλοδαπό υπεύθυνο για αυτά.

Το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) διερωτάται σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] στην περίπτωση του αναιρεσειόντος, δεδομένου ότι από το άρθρο 2, [στοιχείο] ι', της ίδιας οδηγίας προκύπτει ότι η οδηγία 2011/95/ΕΕ [...] αφορά τα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας [παραλειπόμενα] «εφόσον η οικογένεια υπήρχε ήδη στη χώρα καταγωγής». [παραλειπόμενα] [επαναλήψεις]

Επομένως, πρέπει να υποβληθεί αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] στην περίπτωση του αναιρεσειόντος. Πρέπει να υποβληθούν τα [δύο πρώτα] προδικαστικά ερωτήματα [που εκτίθενται στο διατακτικό]

- [παραλειπόμενα] [κείμενο των δύο πρώτων προδικαστικών ερωτημάτων].

Εάν το Δικαστήριο απαντήσει στα ως άνω προδικαστικά ερωτήματα ότι το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] έχει εφαρμογή στην περίπτωση του αναιρεσειόντος, ο αναιρεσειών υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, ελλείψει προσήκουσας μεταφοράς της στο βελγικό δίκαιο, η εν λόγω διάταξη έχει άμεση εφαρμογή η οποία συνεπάγεται την υποχρέωση του Βελγίου να του χορηγήσει διεθνή προστασία. Ο αναιρεσειών

υποστηρίζει συγχρόνως ότι το εθνικό δίκαιο πρέπει να εφαρμοστεί κατά τρόπο σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης και ότι, προκειμένου να αποδοθεί πρακτική αποτελεσματικότητα στο άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] το οποίο δεν μεταφέρθηκε στην εθνική έννομη τάξη, το άρθρο 48/3 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 που αφορά τη χορήγηση του καθεστώτος πρόσφυγα πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει τη δυνατότητα να χορηγηθεί διεθνής προστασία στον αναιρεσείοντα.

Εν αναμονή της απόφασης του Δικαστηρίου επί των προδικαστικών ερωτημάτων που υποβάλλονται με την παρούσα απόφαση, το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) εκτιμά ότι το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] δεν φαίνεται να επιβάλλει τη χορήγηση διεθνούς προστασίας στα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας, τα οποία αφορά η εν λόγω οδηγία. Η εν λόγω διάταξη φαίνεται να προβλέπει μόνο την παροχή των ευεργετημάτων των άρθρων 24 έως 35 στα μέλη της οικογένειας τα οποία δεν πληρούν, ατομικώς, τις αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας. Εξάλλου, το άρθρο 48/3 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 δεν παρέχει τη δυνατότητα χορήγησης διεθνούς προστασίας σε πρόσωπα, όπως ο αναιρεσείων, τα οποία δεν πληρούν, ατομικώς, τις αναγκαίες προς τούτο προϋποθέσεις. Επομένως, η ερμηνεία του άρθρου 48/3 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980, που προτείνει ο αναιρεσείων, κατά την οποία θα μπορούσε να χορηγηθεί σε αυτόν διεθνής προστασία δυνάμει της εν λόγω διάταξης, είναι ερμηνεία contra legem.

Εν αναμονή της απόφασης του Δικαστηρίου επί των προδικαστικών ερωτημάτων που υποβάλλονται με την παρούσα απόφαση, το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) φρονεί ότι, εάν το άρθρο 23 της οδηγίας [2011/95] είχε εφαρμογή στον αναιρεσείοντα και ανέπτυξε άμεσο αποτέλεσμα ελλείψει μεταφοράς στην εθνική έννομη τάξη, ο αναιρεσείων θα μπορούσε να αιτηθεί τη χορήγηση όσων φαίνεται να προβλέπει το άρθρο 23, ήτοι τη χορήγηση των ευεργετημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 και ειδικότερα της άδειας διαμονής που προβλέπεται στο άρθρο 24, η οποία θα του παρείχε τη δυνατότητα νόμιμης διαμονής στο Βέλγιο με την οικογένειά του. Εντούτοις, το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] δεν φαίνεται να συνεπάγεται τη χορήγηση στον αναιρεσείοντα όσων δεν φαίνεται να προβλέπει η εν λόγω διάταξη, ήτοι τη χορήγηση διεθνούς προστασίας, μολονότι ο αναιρεσείων δεν πληροί, ατομικώς, τις αναγκαίες προϋποθέσεις προς τούτο.

Δεδομένου ότι το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) αποφαινεται σε τελευταίο βαθμό, οφείλει να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ζητεί ο αναιρεσείων, σχετικά με το ενδεχόμενο άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] και τις προκύπτουσες εξ αυτού συνέπειες.

Επομένως, πρέπει να υποβληθούν το [τρίτο και το τέταρτο] προδικαστικό ερώτημα [που εκτίθενται στο διατακτικό]

- [παραλειπόμενα] [κείμενο του τρίτου και του τέταρτου προδικαστικού ερωτήματος]

Το εν λόγω ζήτημα [συνιστά το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα που εκτίθεται στο διατακτικό]

- [παραλειπόμενα] [κείμενο του πέμπτου προδικαστικού ερωτήματος]

V. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως

A. Επιχειρήματα των διαδίκων

Ο αναιρεσείων αντλεί τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως από παράβαση «των άρθρων 39/65, 48/3 και 57/1, παράγραφος 4, του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 [παραλειπόμενα]· των άρθρων 20 και 23 της οδηγίας 2011/95 [παραλειπόμενα]· του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου [στο εξής: ΕΣΔΑ]· των άρθρων 7 και 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [στο εξής: Χάρτης]· του άρθρου 3 της Διεθνούς Σύμβασης για τα δικαιώματα του παιδιού [παραλειπόμενα]».

Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι «η έννοια του συμφέροντος του παιδιού στο άρθρο 3 της Διεθνούς Σύμβασης για τα δικαιώματα του παιδιού επαναλαμβάνεται [παραλειπόμενα] στο άρθρο [20, παράγραφος 5,] της οδηγίας 2011/95 και στο άρθρο 24 του [Χάρτη]», ότι «τίθεται επίσης το ζήτημα της οικογενειακής ζωής του αναιρεσείοντος με τη θυγατέρα του, στην οποία χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα στο Βέλγιο, που προστατεύεται από το άρθρο 8 της [ΕΣΔΑ] και [το άρθρο] 7 του Χάρτη», ότι «ως μόνη απάντηση, το [CCE] αποφαινεται ότι δεν αντιλαμβάνεται με ποιον τρόπο “η συνεκτίμηση του μείζονος συμφέροντος του παιδιού θα αρκούσε για να θεμελιώσει ο ανιών δικαιούχο διεθνούς προστασίας δικαίωμα στη χορήγηση σε αυτόν του ίδιου καθεστώτος με εκείνο που έχει χορηγηθεί στον εν λόγω δικαιούχο διεθνούς προστασίας”», ότι «ούτε ο αντίδικος ούτε το [CCE] αποδίδουν πρωταρχική σημασία στο μείζον συμφέρον της θυγατέρας του αναιρεσείοντος», ότι «απλή δυνατότητα παρεχόμενη σε κράτος μέλος, η οποία προβλέπεται σε πράξη παράγωγου δικαίου της Ένωσης, μπορεί να μετατραπεί σε πραγματική υποχρέωση για το ίδιο κράτος μέλος προκειμένου να διασφαλιστεί ο σεβασμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται με τον [Χάρτη] [παραλειπόμενα]» [παραλειπόμενα] ότι «[...] ακόμη και ελλείψει τυπικής υποχρέωσης, καθορισμένης στο άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95, περί χορήγησης στον γονέα αναγνωρισμένου πρόσφυγα του ίδιου καθεστώτος διεθνούς προστασίας, η εν λόγω υποχρέωση απορρέει από το άρθρο 20 σε συνδυασμό με το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα των άρθρων 7, 18 και 24 του Χάρτη, [του άρθρου] 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και [του άρθρου] 3 της Διεθνούς Σύμβασης για τα δικαιώματα του παιδιού», ότι «στο παρόν στάδιο εξέλιξης του βελγικού δικαίου, το οποίο δεν επιτρέπει στον αναιρεσείοντα να τύχει οικογενειακής επανένωσης σε σχέση με τη θυγατέρα του, το [CCE] [παραλειπόμενα] [έπρεπε] να προβεί σε ισόρροπη και εύλογη εκτίμηση του συνόλου των τρεχουσών και κρίσιμων

περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα εμπλεκόμενα συμφέροντα και, ιδίως, το μείζον συμφέρον του ενδιαφερόμενου παιδιού», ότι «[παραλειπόμενα] η συνεκτίμηση του μείζονος συμφέροντος του παιδιού μπορεί να αρκεί για να αποκτήσει το μέλος της οικογένειας ανήλικου δικαιούχου διεθνούς προστασίας το δικαίωμα να του χορηγηθεί το ίδιο καθεστώς με τον εν λόγω ανήλικο», ότι «το μείζον συμφέρον του παιδιού είναι στην πραγματικότητα ερμηνευτικός κανόνας ο οποίος πρέπει να κατευθύνει το Conseil du contentieux des étrangers (συμβούλιο επίλυσης ενδίκων διαφορών επί υποθέσεων αλλοδαπών) κατά την εφαρμογή του άρθρου 23 της οδηγίας», [παραλειπόμενα] [επαναλήψεις ή παρατηρήσεις άνευ σημασίας]

– [παραλειπόμενα] [κείμενο του έκτου προδικαστικού ερωτήματος].

Με το υπόμνημα αντικρούσεως, ο αναιρεσίβλητος αντιτάσσει ότι [παραλειπόμενα] [επαναλήψεις] [«]οι μόνες υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 23 ήταν η χορήγηση των ευεργετημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας [2011/95] και όχι η υποχρέωση χορήγησης καθεστώτος διεθνούς προστασίας στα μέλη της οικογένειας δικαιούχου διεθνούς προστασίας», ότι «[...] δεν μπορεί να απαιτηθεί από το CEE να χορηγήσει καθεστώς διεθνούς προστασίας βάσει του άρθρου 23 της οδηγίας, μολονότι η εν λόγω διάταξη δεν το προβλέπει», ότι «[...] το CCE έκρινε νομίμως ότι το ενδεχόμενο η μεταφορά του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] στην εθνική έννομη τάξη να είναι πλημμελής, ακόμη και αν θεωρηθεί αληθές, δεν αρκεί για τη δημιουργία δικαιώματος στη χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας για τα μέλη της οικογένειας δικαιούχου τέτοιας προστασίας», ότι «[...] το Δικαστήριο έχει αποφανθεί επί της εμβέλειας του άρθρου 23 της οδηγίας [2011/95] και το γεγονός ότι το εν λόγω άρθρο μεταφέρθηκε πλημμελώς στο βελγικό δίκαιο δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να οδηγήσει στη χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας στον αναιρεσείοντα». [παραλειπόμενα]. [επαναλήψεις ή παρατηρήσεις άνευ σημασίας]

Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει [παραλειπόμενα] ότι «[παραλειπόμενα] το μείζον συμφέρον του παιδιού πρέπει να συνιστά παράγοντα πρωταρχικής σημασίας, τόσο για τα Ηνωμένα Έθνη όσο και για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τον Βέλγιο νομοθέτη· τούτο σημαίνει ότι, όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης, τα κράτη μέλη πρέπει να προβαίνουν σε ισόρροπη και εύλογη εκτίμηση όλων των περιστάσεων και των εμπλεκόμενων συμφερόντων [βλ. μεταξύ άλλων: απόφαση της 26ης Μαρτίου 2019, SM (Παιδί που τελεί υπό το αλγερινό σύστημα kafala), C-129/18, EU:C:2019:248], με την οποία το Δικαστήριο ερμήνευσε διασταλτικά την έννοια του άλλου μέλους της οικογένειας, χάριν του μείζονος συμφέροντος του παιδιού, αλλά επίσης προσφάτως απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, État belge (Οικογενειακή επανένωση – Ανήλικο τέκνο), C-133/19, C-136/19 και C-137/19, EU:C:2020:577]· απλή ευχέρεια, προβλεπόμενη υπέρ κράτους μέλους σε πράξη του παράγωγου δικαίου της Ένωσης, μπορεί να μετατραπεί σε πραγματική υποχρέωση του ίδιου κράτους μέλους, προκειμένου να διασφαλίζεται ο σεβασμός θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης» [παραλειπόμενα]. [επαναλήψεις]

B. Εκτίμηση

[παραλειπόμενα] [στοιχεία άνευ σημασίας]

Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η συνεκτίμηση του μείζονος συμφέροντος του παιδιού, που προβλέπεται στο άρθρο 20 της οδηγίας [2011/95], και του σεβασμού της οικογενειακής ζωής συνεπάγεται ότι πρέπει να χορηγηθεί, δυνάμει του άρθρου 23 της ίδιας οδηγίας, καθεστώς διεθνούς προστασίας στον πατέρα παιδιών στα οποία χορηγήθηκε το καθεστώς πρόσφυγα στο Βέλγιο όπου γεννήθηκαν, ακόμη και αν ο πατέρας δεν πληροί ατομικώς τις αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας.

Εν αναμονή της απόφασης του Δικαστηρίου επί των προδικαστικών ερωτημάτων που υποβάλλονται με την παρούσα απόφαση, το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) εκτιμά ότι [δεν φαίνεται να συντρέχει τέτοια περίπτωση] [παραλειπόμενα]. [επαναλήψεις]

Ακόμη και αν υποθεθεί ότι η οδηγία [2011/95] έχει εφαρμογή στον πατέρα τέκνων στα οποία χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα στο Βέλγιο όπου γεννήθηκαν, η συνεκτίμηση του μείζονος συμφέροντος του παιδιού, που προβλέπεται στο άρθρο 20 της οδηγίας [2011/95], και του σεβασμού της οικογενειακής ζωής φαίνεται ότι μπορεί να διασφαλιστεί με τη χορήγηση άδειας διαμονής που θα παρέχει τη δυνατότητα στον πατέρα να διαμένει νομίμως στο Βέλγιο με την οικογένειά του χωρίς να είναι αναγκαίο να του χορηγηθεί διεθνής προστασία, ενώ δεν πληροί ατομικώς τις αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση της εν λόγω προστασίας. Εάν το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης απαντήσει ότι το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ έχει εφαρμογή στον αναιρεσείοντα και ότι, ελλείψει μεταφοράς της εν λόγω διάταξης στο εθνικό δίκαιο, το άρθρο 23 έχει άμεσο αποτέλεσμα, ο αναιρεσείων θα μπορούσε να αιτηθεί από το βελγικό Δημόσιο τη χορήγηση των ευεργετημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35, περιλαμβανομένης άδειας διαμονής η οποία θα του παρέχει τη δυνατότητα να διαμένει νομίμως στο Βέλγιο με την οικογένειά του.

Δεδομένου ότι το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) αποφαινεται σε τελευταίο βαθμό, οφείλει να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο, όπως ζητεί ο αναιρεσείων, σχετικά με το αν η συνεκτίμηση του μείζονος συμφέροντος του παιδιού, που προβλέπεται στο άρθρο 20 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, και του σεβασμού της οικογενειακής ζωής συνεπάγεται ότι πρέπει να χορηγηθεί, δυνάμει του άρθρου 23 της ίδιας οδηγίας, καθεστώς διεθνούς προστασίας στον πατέρα παιδιών στα οποία χορηγήθηκε το καθεστώς πρόσφυγα στο Βέλγιο όπου γεννήθηκαν, ακόμη και αν ο πατέρας δεν πληροί ατομικώς τις αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας.

Επομένως, πρέπει να υποβληθεί στο Δικαστήριο το προδικαστικό ερώτημα που ζήτησε ο αναιρεσείων. Το εν λόγω ζήτημα [συνιστά το έκτο προδικαστικό ερώτημα που εκτίθεται στο διατακτικό].

– [παραλειπόμενα] [κείμενο του έκτου προδικαστικού ερωτήματος]

**ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ,
ΤΟ CONSEIL D'ÉTAT (ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ)
ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:**

[παραλειπόμενα]

Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 267, [τρίτο εδάφιο], ΣΛΕΕ, υποβάλλονται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «Έχουν το άρθρο 2, στοιχείο ι', και το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας, την έννοια ότι τυγχάνουν εφαρμογής στον πατέρα δύο τέκνων που γεννήθηκαν στο Βέλγιο όπου χορηγήθηκε σε αυτά καθεστώς πρόσφυγα, μολονότι στο προμνησθέν άρθρο 2, στοιχείο ι', διευκρινίζεται ότι τα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας που αφορά η οδηγία 2011/95/ΕΕ, νοούνται ως τέτοια “εφόσον η οικογένεια υπήρχε ήδη στη χώρα καταγωγής”;»
- «Λαμβανομένων υπόψη των αιτιολογικών σκέψεων 18, 19 και 38 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, συνεπάγεται το γεγονός, που προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο αναιρεσείων, ότι τα τέκνα του τελούν υπό περιστάσεις εξάρτησης από τον ίδιο και ότι το μείζον συμφέρον των εν λόγω τέκνων επιβάλλει, κατά τον ίδιο, να του χορηγηθεί καθεστώς διεθνούς προστασίας, ότι η έννοια των μελών της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας, τα οποία αφορά η οδηγία 2011/95/ΕΕ, πρέπει να επεκταθεί σε οικογένεια που δεν υπήρχε στη χώρα καταγωγής;»
- «Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στα δύο πρώτα προδικαστικά ερωτήματα, δύναται να έχει άμεσο αποτέλεσμα το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, το οποίο δεν μεταφέρθηκε στο βελγικό δίκαιο ώστε να προβλέπεται η χορήγηση άδειας διαμονής ή καθεστώτος διεθνούς προστασίας στον πατέρα τέκνων στα οποία χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα στο Βέλγιο όπου γεννήθηκαν;»
- «Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, παρέχει το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, ελλείψει μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο, στον πατέρα τέκνων στα οποία χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα στο Βέλγιο όπου γεννήθηκαν το δικαίωμα να αιτηθεί τα ευεργετήματα που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35, περιλαμβανομένης άδειας διαμονής, η οποία θα του παρέχει τη δυνατότητα να διαμένει νομίμως στο Βέλγιο με την οικογένειά του, ή το δικαίωμα στη χορήγηση

διεθνούς προστασίας, ακόμη και αν ο εν λόγω πατέρας δεν πληροί ατομικώς τις αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας;»

- «Επιβάλλει η πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 23 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα των άρθρων 7, 18 και 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των αιτιολογικών σκέψεων 18, 19 και 38 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, στο κράτος μέλος που δεν διαμόρφωσε το εθνικό δίκαιο του κατά τρόπο ώστε τα μέλη της οικογένειας [κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ι', της εν λόγω οδηγίας ή σε σχέση με τα οποία συντρέχουν ειδικές περιστάσεις εξάρτησης] του δικαιούχου τέτοιου καθεστώτος να μπορούν, εάν δεν πληρούν ατομικώς τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση του ίδιου καθεστώτος, να αιτηθούν ορισμένα ευεργετήματα, την υποχρέωση να αναγνωρίσει στα εν λόγω μέλη της οικογένειας δικαίωμα στο παράγωγο καθεστώς πρόσφυγα, ώστε να μπορούν να αιτηθούν τα εν λόγω ευεργετήματα προκειμένου να διατηρηθεί η οικογενειακή ενότητα;»
- «Επιβάλλει το άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα των άρθρων 7, 18 και 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των αιτιολογικών σκέψεων 18, 19 και 38 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, στο κράτος μέλος που δεν διαμόρφωσε το εθνικό δίκαιο του κατά τρόπο ώστε οι γονείς τέκνου στο οποίο χορηγήθηκε το καθεστώς πρόσφυγα να μπορούν να λάβουν τα ευεργετήματα που απαριθμούνται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας, την υποχρέωση να [επιτρέπει στους εν λόγω γονείς] να απολαύουν παράγωγης διεθνούς προστασίας προκειμένου να αποδίδεται πρωταρχική σημασία στο μείζον συμφέρον του παιδιού και να διασφαλίζεται η αποτελεσματικότητα του καθεστώτος πρόσφυγα του παιδιού;»

[παραλείπόμενα]

[διαδικασία και σύνθεση του δικαστηρίου]